

– Eg var ótrúliga heppin

– Í tí lötuni eg fekk slagið, og tað fór at bløða rættiliga ógvusliga, var eg bangin eina løtu. Tað sigur 26 ára gamli Hanus Tausen um dramatisku bjargingina fríggjakvøldið, tá ið hann skuldi flytast við tyrlu av Sjugakletti við álvarsomum skaða í arminum.

Rannvá G. Fossaberg

Fríggjadagur 5. október 2012 er ein dagur, sum Hanus Tausen, seint fer at gloyma. Hann er stýrimaður umborð á trolaranum Sjugakletti, og fríggjakvøldið fekk hann álvarsaman skaða í armin og skuldi flytast av trolaranum og til Havnar við tyrlu.

– Nú tá eg hugsí um hend-ingina sum heild, so kann eg ikki siga annað, enn at eg havi verið ótrúliga heppin, tí tað kundi gingið heilt galið, sigur Hanus Tausen, sum er úr Hvalba, men er í lötuni innlagdur á Landssjúkra-húsinum.

Bráðliga bløddi armurin illa

Tað byrjaði alt fríggjakvøldið, tá teir umborð á Sjugakletti júst høvdu gjørt eitt hál, og ein endi onkursvegna slitnaði.

– Tað er ilt at siga akkurát hví og hvat, men ein lína um-borð slitnaði, og eg rokni við, at eg havi fingið ein krók í armin, greiðir Hanus Tausen frá. Armurin fór alt fyri eitt at bløða illa av løstinum, og Hanus Tausen visti beinan-vegin, at støðan var álvar-som.

– Í tí lötuni eg fekk slagið, og tað fór at bløða rættiliga ógvusliga, var eg bangin eina løtu, sigur Hanus Tausen, sum tó skjótt fekk hjálp frá manningini umborð.

– Menninir umborð bóru skjótt at, og góvu mær forbinding á armin. Tá steðg-aði skjótt at bløða, og tá bleiv eg eisini meira rólígur. Har-afturat fekk eg morfin, sum hjálpti væl, fortelur Hanus Tausen, sum er útbúgvín skipari.

Visti av ongum

Manningin umborð á Sjaga-klett bar skjótt at, tyrla bleiv boðsend eftir Hanusi Tausen.

– Eg hugsaði ikki so nógv um tað, at tyrla skuldi eftir mær. Tað ráddi bara um at koma undir læknahond skjótast gjørligt, sigur Hanus Tausen. Tyrlan kom eftir Hanus, tá minni enn ein tími var liðin, síðan óhappið á dekkinum hendi.

– At byrja við ætlaðu teir at leggja meg á eina bõru og so hála meg upp, men tað bleiv droppað, tí soleiðis sum veðrið og sjógvurin háttaðu sær, var tað als ikki ráðiligt,

greiðir Hanus Tausen frá og heldur fram:

– Eg bleiv so lagdur í eina slyngu saman við bjarging-armanninum, og vit fóru spakuliga uppfrá, sigur Han-us Tausen.

Í tí lötú, at Hanus Tausen og bjargingarmaðurin verða hálaðir upp av Sjugakletti, hendir tað, sum ongantið er hent áður. Veirurin, sum teir hanga í, verður fastur í skíð-unum, sum tyrlan lendir á, og Hanus Tausen og hjálparin hanga í leysum lofti. Avgjørt verður at seta teir niður á sjógvin, soleiðis at veirurin slakast og kann fáast av skíð-unum.

– Eg uppdagaði ikki bein-anvegin, at veirurin var fastur, og at støðan var ál-varsom. Eg havi ongantið havt trupulleikar við hædd-um, so eg hugsaði ikki tað stóra, tá vit hingu í veirin-um. Einkí uttan at vit sving-aðu rættiliga nógv. Brádl-iga blivu vit settir niður á sjógvin, men tá visti eg, at alt ikki var, sum tað skuldi vera, greiðir Hanus Tausen frá. Hann var í vanligum klæðum og so einum jakka undir bjargingini, og hann minnst væl, hvussu kalt tað var, tá teir blivu settir á sjógvin.

– Vatnið var ísakalt. Hóast talan bara var um sjey minuttir, har vit lógu í sjónum, so tóktust teir ógvu-liga langir í tí ísakalda vatn-inum. Hjálparin bað meg alla tíðina vera rólígan og greiddi eitt sindur frá, hvat tað var sum hendi. Tað dugdi hann øgiliga væl, tí eg fór ongantið í panikk undir allari bjarg-ingini.

Slapp ikki at sova

Bjargingarliðið umborð á tyrluni megnaði at fáa veirin leysan, soleiðis at Hanus Tau-sen og hjálparin komu upp úr sjónum og inn í tyrluna.

– Eg havi latið mær for-talt, at tann eini bjargingar-maðurin fór út á skíðurnar fyri at fáa veirin leysan, so vit kundu koma upp úr sjónum aftur. Teir settu allir lívið í váða fyri at bjarga mær, og tað eri eg teimum æviga takksamur fyri, sigur Hanus Tausen.

Innkomin í tyrluna bleiv hann lagdur á bõru og fekk iltmasku. Hann bleiv latin úr vátu klæðunum og fekk eitt serligt hitateppi yvir seg.

– Eg var øgiliga kaldur,

men teir skrúvaðu for frá fyri hitanum umborð á tyrluni, so eftir eini lötú fekk eg hitan í kroppin aftur, sigur Hanus Tausen og leggur afturat:

– Eg minnst, at eg vildi illa sova, meðan vit vóru ávegis til Landssjúkrahúsið, men tað slapp eg ikki, for-telur Hanus Tausen. Á Lands-sjúkrahúsinum fór hann alt fyri eitt til kanningar, og í røntguni bleiv staðfest, at armurin var illa brotin, og Hanus Tausen bleiv tískil lagdur undir skurð.

Flogskiparin vitjaði

Nú eru nakrir dagar farnir, síðani Hanus Tausen hevði ógvusligu upplivingina fríggjakvøldið. Armurin er illa brotin, og tískil skal Hanus Tausen undir skurð aftur um nakrar dagar. Hann hevur tað gott eftir um-støðunum, og sigur seg ikki hugsa stórvegis um ta heldur dramatisku upplivingina.

– Eg havi góð fólk, sum vitja meg her á Lands-sjúkrahúsinum, og vit hava prátad nógv ferðir um hendingina. Kanska tí føli eg heldur ikki, at eg havi havt tørv á sálarfrøðiligari hjálp, sigur Hanus Tausen. Tyrluskiparin, Hans Erik Jacobsen, hevur verið og vitjað Hanus Tausen á sjúkrahús-inum, og tað er Hanus Tausen ógvuliga glaður fyri.

– Hann kom her og forkláraði fyri mær, júst hvat tað var, sum hendi fríggjakvøldið. Tað hevði nógv at siga fyri meg, at hann kundi greiða mær frá hendingini, og hann segði eisini, at hatta ongantið var hent fyrr, sigur Hanus Tau-sen. At bjargingarliðið gjørdi eitt megnar arbeiði hetta kvøldið, er Hanus Tausen als ikki í iva um.

– Teir hava sett nógv upp á spæl, tað er púra víst. Havi hoyrt um tann eina umborð á tyrluni, sum fór út á skíðuna og veruliga setti lívið í váða, og honum vil eg ógvuliga fegin hitta. Tað er ótrúligt, tað sum hann hevur gjørt, sigur Hanus Tausen, sum ætlar sær aftur til arbeiðis, so skjótt tað ber til.

– Eg ætli mær avgjørt til skips aftur. Henda upp-livingin hevur ikki forskrekt meg. Nú skal eg bara koma fyri meg, og tað kann bara ganga ein veg frá nú av, og tað er frameftir.